

Rondje Ronde Venen

1 juni 2008

In maart lag eindelijk de kalender van NKB in de bus. Na zoveel jaren blijven wij toch nieuwsgierig naar het Nederlands toeristisch gebeuren. Niet dat wij er de laatste jaren veel van meegepikt hebben, maar toch blijft de hoop om iets nieuw te ontdekken bewaard. Veel nieuw was er ook dit jaar niet te rapen. Enkel 'Rondje Ronde Venen' trok onze belangstelling. Een gegeven dat we al jaren op onze agenda plaatsten, maar steeds moest wijken voor tochten van eigen kalender of andere activiteiten. Ook dit jaar lag de datum erg ongelukkig. Op 1 juni prijkte er al 2 activiteiten op onze vaarkalender. Een Ardeense tocht op Vesder en de beulentocht uit onze contreien, nl. de Ronde van Antwerpen. Voor mij was deze laatste tocht al een traditie. Maar een mens moet zijn gewoontes al eens durven doorbreken, het opent soms nieuwe werelden. Pol moest ik niet overtuigen, die vindt het een gesleur met boten, plus een modderbad aan de Schelde in combinatie met een flikkenkordon, niet direct de opwindendste gebeurtenis van het kajakjaar.

Dus noteerden wij op 1 juni, Vinkeveen in onze agenda. Reclame hebben wij niet gemaakt, met reeds 2 activiteiten op de kalender waren de rangen al verdeeld.

Een week voor het gebeuren, melden we ons aan, zoals gevraagd.

Niet te verwaarlozen, want bij ongunstige weersvooruitzichten lassen onze noorderburen de tocht af. Om nu in totaal 275 km te gaan rijden om bot te vangen, is in deze tijden met verhoogde dieselprijzen, een financiële aderlating met een wrange nasmaak.

Vroeg opstaan was het wel die zondag. Om 7 uur vertrokken we naar Vinkeveen voor de start van 9 uur. Zondagmorgen is het ideale moment om op de autosnelweg te vertoeven. Weinig verkeer, vlot rijden en met wat beeldhulp parkeerde Pol de auto op de gemeenteparking. De plaatselijke kanoclub lag achter het VVV-kantoor, aan de andere zijde van de weg.

Wij werden hartelijk verwelkomd en de koffie stond al klaar. Drummen bij de inschrijving was het geenszins. Het bleek dat slechts 7 dapperen zich ingeschreven hadden voor deze marathon afstand. Gelukkig voor de inrichters was er voor de tochten van 25 en 17,5 km meer belangstelling.

Pol had zaterdag nog een poging gedaan om mij te verwittigen de waterkaart mee te brengen. Maar ik had mijn gsm niet gecontroleerd en nu lag dit geografisch plan nog droog en quasi stofvrij in de kast. Alle hoop werd op de inrichters gevestigd, dat ze ons met een degelijk kaartje het water zouden opsturen! Wie de Vinkeveense plassen kent, weet dat er oneindig veel zijarmpjes zijn, een waar doolhof voor een vreemdeling. Tot onze verbazing kregen wij geen routekaart, maar een mapje met luchtfoto's via Google. Vooreerst een overzichtfoto van de ganse tocht (met te vergroot pixel, wat wazig dus) en vervolgens 6 detail foto's van alle kruispunten waar we ons konden vergissen van route, van goede kwaliteit. De digitale wereld deed ook hier zijn intreden.

Daar ik te lang bleef keuvelen met de inrichter, misten wij de start van de 5 andere kompanen met hun begeleider. Om 9h15, na meer dan 250m sleepwerk, legden wij onze gele gedrochten achter de loods in de gracht.

Pol, ook meester in kaartlezen, kon meteen van start. Eerst een stukje Veense plas en dan opletten voor de juiste doorgang aan de rechter kant was zijn eerste opgave.

Bijna windloos, overtrokken, net opgehouden met motregen was het decor van het gebeuren. De nieuwe techniek van tochtlezen was even wennen voor mijn kaartlezer, maar het duurde niet lang of hij vond zijn weg in de kleurenprints. Soms hielpen bordjes van uitgezette kanoroutes ons een beetje, maar de tocht verplaatste zich regelmatig naar andere gemarkeerde routes. Het bleef opletten en alert reageren bij splitsingen.

We genoten onmiddellijk van de omgeving, weg van het verkeer, tussen wei en beemd, de watervogels voelden zich hier thuis. Op ooghoogte graasden schaaap en koe, maar op vele plaatsen stonden ze 1 à 2 meter lager van het groene gras te genieten.

In Wilnis gaf men ons een idee van de infrastructuur van een waterrijk dorp op een steenworp van Amsterdam en Utrecht. Weer een bruggetje onderdoor en een vaart voor de boeg. Op het fietspad erlangs, groetende lui op zondagmorgen. Na wat gedraai en gekeer kwam onze eerste van de twee overdraagplaatsen in het vizier. Links van de sluis vonden we nog een grachtje dat het overdragen een stuk korter maakte.

Alleen vonden we niet direct een uitstapplaats. De sassener van dienst, met zijn kennersblik, zag in ons Bourgondische gulheid, en bood een versassing aan tegen gunsttarief. Dit zagen die twee lamme goedzakken wel zitten. Met zijn tweeën tussen de sasdeuren, gaf ons een 'jacht'- gevoel. De petten

stonden al op onze hoofden, alleen cognac en whisky waren wij vergeten. In een mum van tijd stegen wij twee meter in de sassener zijn achting en met enige beroepstrots opende hij zijn deuren, na een rijkelijke vergoeding!

Een tegenliggend Hollands jacht, kon zich deze luxe niet veroorloven en vaarde noodgedwongen rechts de Geer op, sukkelaar!!

Na de Westveense brug, schoven we de Kromme Mijdrecht op, gelijktijdig gleed een grote platbodem met bruine zeilen ons voorbij, prachtige boten. De Kromme deed zijn naam eer aan, na de verschillende vaarten, konden wij dit een bochtig parcours noemen.

De energie in onze motortjes was bijna opgebruikt en de stoker van dienst riep om brandstof. Achter een voetgangersbrug, zaten op de linkeroever onze routegenoten te picknicken. Even overleg, Pol had een lumineuze ingeving, minder dan 5 km verder was het dorp De Hoef, een appelgebak met slagroom zei toch veel meer dan 6 Hollanders op een dijk !? Even een groet aan het gezelschap op de oever en we waren meteen koplopers in deze ronde. Enkele kilometers verder stond het naambord van het dorp. Maar nergens enige gastronomie te bespeuren. Wat een zuinig volk, die noorderburen. De hervormers hadden volgens mij toch iets te drastisch opgetreden. Enfin, dan maar uitkijken naar een aardig plekje op de oever. Op het moment dat we de peddels wilden laten rusten en een fijn plekje ons wenkte, zagen de arendsogen van Pol parasols in de verte. En warempel, het was geen fatamorgana. Het pannenkoekenhuis 'de Strooppot' lag te pronken onder de eerste regendruppels van de dag. De twee kajaks werden kundig op de oever gelegd, onder het belangstellend oog van enkele motars. Wat centjes uit het ruim gegrabbeld en enkele minuutjes later zaten we met de beentjes onder tafel, te gluren op een kaart met gigantisch veel mogelijkheden.

Kiezen werd er zelfs moeilijk door, maar smullen ging vanzelf.

Toch fijn zo'n kajaktocht!

Gesterkt en versterkt lagen we onze vaartuigen terug op het water. We waren ook terug rode lantaarn dragers. Dat kon niet anders, na zulk festijn.

Met fikse peddelslagen schoven onze schuitjes door de bochten van de Kromme Mijdrecht. Wij passeerden nog een haventje en hadden zicht op de betere woning van uitgeweken 'Amsterdammers' Als de Amstel en de Kromme Mijdrecht zich herenigden, werd het water nog breder. Het uitzicht verbeterde er niet mee. Aan onze linkerzijde gleden we voorbij Uithoorn.

Veel drukte op de kaai. Er was controle- en startplaats van een fietshappening. Een trekpleister voor fietsend Nederland. Die hadden aan deelnemers geen gebrek. Wat verder peddelden wij voorbij een industriepark. Wij verlangden toen al terug naar de rust, het groen en de geuren van het natuurgebied. Daarvoor moesten wij nog ettelijke peddeltjes in het water steken. Kort na de veerpont, bij detail foto 5, was het zover. Links de Oude Waver op, en onmiddellijk werden we omsloten door hoge rietkragen en vogelgekwekker. Af en toe een open plek met boerderij. Kwetteren deed het fietsende volk ook vanachter het riet. Zij ook doorkruiste dit gebied.

Tot onze verwondering kregen wij af en toe een glimp te zien van de kopgroep. We naderden gestadig, onze rode lantaarn doofde stilaan uit.

Bij een extra laag bruggetje, demonstreerden een drietal hoe je gezamenlijk onder dit opstakel schoof. In mijn haast hen te verwoegen gleed ik plat op mijn kajak onder het bruggetje door, menig haarpijltjes roerde zich. Pol werd aan zijn lot overgelaten. Zijn grotere kajak, alsook zijn iets meer volume, liet hem niet toe mij probleemloos te volgen. Het werd een gevecht van handen in combinatie met balanceren om droog zijn weg te vervolgen. Gelukkig voorkwam zijn bril roestige ogen.

We hadden terug een achterstand. Enkele bochten verder hadden wij ze bij de lurven. Juist op het moment dat we de tweede overdraagplaats bereikten. Een geluk voor ons, deze was keurig verborgen in het riet.

Als laatste stapten wij uit, droegen onze kajaks via een achterpoortje in een haventje van de Vinkeveens Plassen.

Vooraleer we onze konten terug op onze zitjes plaatsten, schoven de laatste door de eerste bocht ons gezichtsveld uit. Die wilden blijkbaar met die twee buitenlanders niets te maken hebben, nationalist! Nog wat draaien en keren in het haventje en daar lag de grote waterplas voor ons.

Het zestal een eind voor ons uit, gaf de juiste richting aan, dat was meegenomen. We staken onze peddeltjes nog wat sneller in het water en bij een starttoren waren hen bij. Het oud gezegde borrelde naar boven, oog om oog, tand om tand. De cadans zat goed, wij hadden er zin in. Het werd erop en erover. De leiding trachtte het tempo op te voeren, maar voor de rest van het groepje ging het te snel. Daar lagen wij op kop in het midden van het meer. We zagen de kop van de groep rechts afbuigen, maar ons oriëntatie gevoel zei recht vooruit.

We volharden in onze boosheid en kregen een paar kajakers in zicht van de kortere afstand. Wij hielden het tempo strak, als we niet verkeerd varen, zien die ons niet terug, was het idee. We kozen een goede inham met het juiste bruggetje en draaide de juiste gracht in van de kanoclub.

Daar was het een drukte om uit te stappen. De andere deelnemers van de 2 andere afstanden waren ook aan het arriveren.

Pol, opnieuw bij de pinken, stelde voor tot op het einde van de gracht te varen. Deze stopte aan de openbare weg, aan de overzijde op de parking stond onze kar.

Dit moest hij niet herhalen, we schoven voorbij de wachtenden tot op het einde. Met de peddel kleineerden we netel en distel en stapten uit. Dit tot verbijstering van enkele Nederlandse collega's, die niet op dit lumineus idee gekomen waren en kreunend hun boten naar de parking sleepten.

Omkleden, bootjes laden, nog een slok en een hap.

Plots een geklop en een stem aan de deur. Albert Bank stond voor ons.

We waren nog niet afgemeld, het zestal was gearriveerd en begreep onze afwezigheid niet.

Men vreesde even dat wij gestart waren voor een tweede ronde, om aan het thuisfront de 75 km vaarders de loef af te steken, zoniet hopeloos en radeloos ronddobberde in het veen labyrint.

Hij was gelukkig ons te zien en wij om hem te melden dat we genoten hadden van zijn tocht. Verder hadden wij een gezellige babbel over het wel en wee van onze sport. Hij kampt met dezelfde problemen als wij.

Een loods vol boten en te weinig actieve leden. Daarenboven een te klein clublokaal en een verhuis in de nabije toekomst. Containers die wegzakken in de veengrond en moeizaam en met veel kosten op hun plaats kunnen gedeponereerd worden. Rondje Ronde Venen is een samenwerking van 4 clubs uit de regio. Dit betekent dat ieder club om de vier jaar de inrichting van deze tocht voor zijn rekening neemt. De kleinere afstanden zijn elk jaar anders, de grote wijzigt gedeeltelijk.

Ook het gebied, het groene hart van Nederland genaamd, kampt met problemen. De wateroverlast wordt steeds groter. Het gebied telt 3 niveaus. De waterdruk op het laagste niveau is enorm. Indien men niet 24 op 24 uur pomp loopt het gebied onder. Een ander probleem is de verzilting van de bodem, als men voor het zout geen oplossing vindt, wordt de grond waardeloos. Er gaan stemmen op om het laagste niveau te laten onderlopen, om alzo de druk op de 2 andere te verkleinen.

De boeren en de bewoners van dit gedeelte protesteren met klem.

Een gesprek dat een ander licht werpt op een voor ons prachtig vaargebied tussen Utrecht en Amsterdam.

Door het aanbod van 3 afstanden, bestaat een mogelijkheid om in de toekomst dit op de vaarkalender als clubuitstap te plaatsen. De afstand naar de startplaats (+/- 150 km) is een minpunt, alsook het vroege startuur.

ferre